

HON NA MYŠ

Kocour za normálních okolností vypadal, že každý krok navíc pro něj představuje nevýslovnou námahu a vypětí. David občas pochyboval, že se v jeho pokoji po knížkách opravdu rozvaluje živé zvíře. Chlupatá koule mohla stejně dobře být vycpanou plyšovou hračkou. Nebo polštářem. Nebo zmuchlaným svetrem.

Jenže teď se v Koniášovi probudila šelma. Běžel tiše a úsporně. Měkké tlapky se při odrazech sotva dotýkaly podlahy. Tělo se natahovalo a zase smršťovalo jako harmonika. Jak se soustředil, aby neztratil myší stopu, nevšiml si, jak se knihovna kolem něj mění. Místo svazků v kožených vazbách byly kolem vyrovnané hliněné nádoby v proutěných koších.

Kocour dobrzdil před místností plnou neobvyklých pachů. Myš musela vběhnout dovnitř, ale určitě tam nebyla sama.

„Musíš se víc snažit, Cheteji,“ zaslechl Koniáš tvrdý mužský hlas. „Nebo tě pošlu zpátky na pole, kam podle všeho stejně patříš.“

„Ale pane Hakore,“ promluvil nějaký chlapec. „Musíte mi věřit. Ohlédnul jsem se po myši.“

„Huš! Kde by se tu vzala myš? Ledaže bys ji sem sám donesl! Jen se snažíš zamluvit, že jsi zase udělal chybu. Proč tu vlastně vysedáváš? Pro tebe je papyrových svitků škoda! Kdo má po tobě ty klikyháky luštit?!“

„Snažil jsem se...“

„Nesnažil! Jestli do zítřka vše bezchybně neopíšeš, v písarské dílně končíš,“ řekl Hakor tónem tak ledovým, že kocourovy fousky pokryla jinovatka.

ROSETTSKÁ DESKA

ROKU 1799 SE NAPOLEONOVO VOJSKO DOSTALO DO EGYPTA. PŘI KOPÁNÍ OPEVNĚNÍ NARAZILI VOJÁCI V PÍSKU NA ČEDIČOVOU STÉLU VELKOU ASI JAKO DESKA STOLU A SILNOU 30 CENTIMETRŮ, KTERÁ OBSAHOVALA STEJNÝ NÁPIS V HIEROGLYFECH, HIERATICKÉM A ŘECKÉM PÍSMU. DÍKY TOMUTO OBJEVU MOHLO BÝT O DVACET LET POZDĚJI ROZLUŠTĚNO EGYPTSKÉ PÍSMO. DNES JE VYSTAVENA V BRITSKÉM MUZEU V LONDÝNĚ.

TÍMHLE ŠUTREM TO TADY PĚKNĚ PODEPŘEME.

ZBLÁZNIL SES? PO TÉHLE DESCE VYSTUPÁME K NAŠEMU POVÝŠENÍ!

Koniáš zacouval do stínu, protože ze dveří vyšel nasupený muž. Kráčel vzpřímeně a orlím nosem prorážel vzduch, který strachy ztuhnul.

Rozhostilo se ticho. Kočičák vyčkával, dokud nezaslechl jemné pravidelné šustění. Chetej se zřejmě opět pustil do práce. Tiché kočičí našlapování lidé sice neslyší, ale zrak jim slouží dobře. Koniáš naposledy zaváhal a pak strčil do dveří chlupatou hlavu.

Myš schovaná za hliněnými džbány si ho všimla a slabounce vypískla.

Mladý písar, který se zkříženými nohama seděl uprostřed místnosti, se usmál: „Já věděl, že tu jsi.“ Neohlédl se však po kocourovi, ale otočil hlavu za myším písknutím.

Pak se vše seběhlo velmi rychle. Chetej vyskočil, myš vystartovala, obloukem se mu vyhnula a vběhla do cesty kocourovi. Koniáš o pár kroků ustoupil, pak se posadil a překvapeně si ji prohlížel. Vlastně nikdy opravdovou myš takhle zblízka neviděl. Celý život ležel v knížkách u Davida v pokoji a svět venku pozoroval nanejvýš z okenního parapetu.

Šedá myška se neodvážila zprvu ani pohnout, ale pak pochopila, že zrzavý kocour neví, co dál. Po očku mrkla k tmavému obdélníku za ním. Když bude mít štěstí, stihne ke dveřím doběhnout a pak se v knihovně už nějak ztratí.

Neměla štěstí. Obstoupily ji stěny těžké hliněné misky.

„A máme ji,“ prohlásil spokojeně mladý písar. „Děkuji za pomoc,“ sklonil se ke zkoprnělému zrzounovi a podrbal ho za ušima.

